

[Sigsgaard.] politik. Det er hele vores økonomiske system, der er galt, og det slår meget stærkt igennem netop på boligområdet. Derfor føler alle de, der ellers går ind for vores økonomiske system, at netop på dette felt er de nødt til at stå op og tage afstand og sige: vi vil løse boligproblemet. Men man må nok gøre sig klart, at uden sammenhæng med de andre problemer i vort samfund kan boligproblemet ikke løses. Den boligpolitiske kamp må være et integreret led i den samlede indsats imod dette forkerte økonomiske system.

Om forslag til ændring af boligreguleringsloven er det væsentligste, der kan siges, at det går ud over dem, som det altid går ud over, nemlig de boligsøgende, og det kommer dem til gode, som foranstaltningerne altid kommer til gode, nemlig ejerne. Hos dem ender jo det meste af lejeforhøjelsen til sidst, sådan som det også blev resultatet af boligforliget.

Med forslaget om 25 pct.s lejeforhøjelse ved genudlejning har man i øvrigt efter min mening endnu en gang snydt vælgerne. Lige før kommunevalget meddelte regeringen, at den sandelig ikke havde planer om generelle huslejeforhøjelser, og lige efter valget kommer så dette forslag. Man kan diskutere rent sprogligt: er det generelt, eller er det ikke generelt? Jeg ville mene, at det i sin mere langsigtede virkning er generelt, og tanken med det er jo desværre nok, at der snart skal gennemføres en helt generel forhøjelse. Den socialdemokratiske ordfører beskrev, hvor urimeligt det ville være, at Hansen og Petersen med to helt ens lejligheder skal betale helt forskellig leje. Jeg er enig. Når det har stået på lidt — og det vil vi snart opleve, for disse lovforslag bliver jo gennemført, det er klart, sådan som det går med alle flertalsregeringers forslag — så vil de gamle partier her i folketinget og deres aviser sige, at det kan ikke gå, vi kan ikke opretholde den tilstand, at Hansen skal betale 7.500 kr. og Jensen kun 6.000 kr. om året. Det er jo helt urimeligt, det kan enhver se, det må vi lave om på, vil de sige. Aviserne vil blive fyldt med artikler og ledere om det. Og så bliver det lavet om, så vil man afskaffe denne forskelsbehandling, som man vil kalde det, og så bliver det ikke de forhøjede lejer, der bliver sat ned, nej, så bliver det de ikke-forhø-

jede, der bliver sat op. Det er den kage, man er begyndt at bage nu.

I øvrigt vil forslaget om lejeforhøjelse ved genudlejning bevirke, at visse husejere vil prøve på at chikanere deres lejere ud for at få forhøjelsen gennemført, og jeg synes egentlig, at vi har chikanerier nok for visse husejeres vedkommende. Vi ønsker os ikke mere, men gennemføres disse lovforslag, vil der blive tale om væsentlig flere chikanerier.

En anden virkning er, at f. eks. de enlige, der bor i store lejligheder og gerne ville have noget mindre, nu vil være tilbøjelige til at blive boende, fordi den mindre lejlighed, de måske kunne overtage, stiger 25 procent i pris.

Jeg synes altså konkluderende, at lovforslagene i sig selv er en erkendelse af boligforligets fallit, men samtidig er de ubegribeligt nok en fortsættelse af boligforligets linje, og jeg må altså desværre sige, at de er uanvendelige og vil være skadelige, hvis de gennemføres. Samtidig må man nok også sige, at de er monumenter over en boligpolitik og et økonomisk system, der i sine virkninger bliver mere absurd og mere umenneskelig for hver eneste dag, der går.

Hanne Reintoft: Jeg ventede spændt på, hvad de tre regeringspartiers ordførere ville sige i dag til deres forsvar. Det udeblev ganske. Den konservative ordfører prøvede at klare sig med en mere eller mindre, især mindre, vittig polemik, og de to andre ordførere snakkede om noget helt andet. Der er ikke noget at sige til det, for de tre lovforslag, der er til første behandling her i dag, er et typisk udtryk for den dårlige boligpolitik, der efterhånden er ført i mere end 10 år. Forskellen på huslejen i det ældre og det nyere byggeri er efterhånden så svimlende, at uretfærdighederne over for dem — og det er, som det er nævnt mange gange, især de unge — der skal betale 1.200, 1.400 og 1.600 kr. om måneden for en lejlighed i nybyggeriet, simpelt hen ikke længere kan fortsætte.

Sammen med uretfærdighederne kommer der en anden og nok så væsentlig ting ind i billedet. De voldsomme stigninger i priserne på nybyggeriet har trods rente- og boligsikring medført vanskeligheder ved udlejning flere steder. Lad mig henvise til ejendommen „Mølleåparken“, der først måtte opgives som